

ורענ"ד נראה בזה דודאי אין כאן קידוש
תופסין כלל וכו' דכיון דמדינא אין
ע"א נאמן בדבר שבערות, ועיקרא דמלתא שרא
חז"ל להאמין ע"א חינו אלא משום עגונה כדאי
ר"פ האשה רבה וכתבו חוס' דיש כח ביד
הבנים להאמין במקום שהדבר כגון. ועקרו
דבר מן התורה ע"ש, ורש"י והרשב"א כתבו
משום עגונה הקילו ועקרו לקדושין מיניה,
ועמ"ש בפ"א. וכיון דחמש נשים אין חנו חזין
מפייהו חו ליכא משום עגונה וכיון דליכא משום
עגונה ממילא הדרא לדין תורה דאין דבר
שבערות פחות משנים. ורמב"ם לזה נראה דכיון
דלירה אינה נאמנת אפי' להכחיש וכדאית' פ'
האשה בלוס דף ק"ח, דכל לא מה בעדות אשה
לאו הכחשה. וסייעו להכחשה לזה לאו הכחשה
ומש"ס הן שם אחת אומרת מה ואחת אומרת
לא מה חו שאומרת מה תנשא ותעול כחובתה
חו שאומרת לא מה לא תנשא ע"ש. ואי נימא
דמדי ספיקא לא נפקא עדות לזה ומש"ס לא
תנשא. א"כ אמאי לא מהני דברי לזה להכחיש
כיון דאמרת שמא אחת כדברים. אע"כ כמ"ש
דכיון דמדינא אין דבר שבערות פחות משנים
בין להקל בין להחמיר ומשום עגונה בלבד
הקילו חכמים וכן בידם. ובמ"ש מעטמם ה"ל
אבל בזה שלא ראו חכמים להאמין כול' כמאן
דנתיים ומש"ס לא מהני דברי לזה אפי' להכחשה,
וכא דס"ל להראב"ד דאסורה לאכול בתרומה,
הגם לפי מה דאי' בירושלמי בהא דהן האשה
שהלכה היא ובעלה למדה"י ובהא ואמרת מה
בעלי תנשא ותעול כחובתה ולזהא אסורה.
ומקשה מעתה על עמ"ש לא תהא נאמנת.
ומסיק מחוך שביא וידעת שלא עשו דברים רשם
אלל חבדתם אף היא אומרת אחת. ומקשה
מעתה אפי' על לזהא תהא נאמנת, ותייראו א"כ
חזרה לקלקלה הראשו השורה היא לקלקל עמ"ש
כדי לקלקל חבדתה ע"ש. א"כ י"ל דלזה לא
כויא עד כלל. ומשום שגאה מתכוונת לקלקל
וא"כ ליכא חשש קידושין כלל. וכא דאסורה
לאכול בתרומה סייעו משום דכיון דלזה לא
תנשא וידעת שלא עשו דברים רשם חו אינה
חשודה משום קלקול ומש"ס היא עמ"ש תנשא,
ומש"ס נמי אסורה לזה בתרומה כיון דהשתא

ה

לא תתני כול' חזר ומגיד, אבל עדים אחרים
שפיר מביא לומר מוסיף, וס"ל זה הראשון
שאינו דין מפי השני שהמר משמו איך שהעיד
כך אינו נאמן הראשון נאמר לא העדתי. דכיון
שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, ועמ"ש בס' קה"מ
ס' מ"ו בק"ה ולפ"ז מ"ש בחלקת מחוקק ס"ק
י"ז ח"ל, אבל אם בא העד שהמר משמו, פי'
אפי' בא אחר שהתירו לנשא דאם בא קודם
שהתירו לנשא ואפי' ע"א נמי לא תנשא ע"ש,
ולפ"ז אינו לדין לזה, אלא אפי' קודם
שהתירו לנשא אי לאו דהראשון נאמן יותר
היה השני נאמן יותר, משום דכיון שהיה בחזקת
שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, והשני מהימן
בבתי אפי' קודם שהתירו לנשא שהראשון אמר
כן ואבתי ל"ע :

פרק ד

בתב ה"ל פ"ב מגירובין ח"ל, נסתפקתי
בהא דקו"ל דחמש נשים אין מעידות
א"י הוי אשת איש גמורה, דכיון דאין מעידות
מוקי לה בחזקת חי, ואידי נמי מוקי לה בחזקת
ח"ל, חו דנמא גבי דקו"ל דאין מעידות היינו
משום דמסתפקא לן שמא מחוך שגאה העידה
ומתכוונת לקלקלה, ומש"ס אינה ניתרת בעדות
זו, אך לעולם מדי ספיקא לא נפקא דלמא
סעידי אחת, ונפקא מינה למי שקידש אשה זו
שהעידו עליה אחת מחמש נשים אם יאמר
בקדושתה דלמא הקידושין חלו וגאסר בקדושתה
כו', וגרסא שדין זה תלוי בפלוגתא שנחלקו
רבינו והראב"ד פ"ט מתרומות בבא ישראל
סנשואה לבקן שהעידו עליה אחת מחמש נשים
סללו שמת בעלה, דרבינו ס"ל דאוכלת
בתרומה בחזקת דבעלה קיים והראב"ד פסק
כר' עקיבא דאסורה לנשא ואסורה לאכול
בתרומה, ולדעת רבינו נראה דחשיב לה כח"א
גמורה, ומש"ס ניתרת לאכול בתרומה, וא"כ
לדידיה מי שקידש אותה לא נאסר בקדושתה,
ולדעת הראב"ד דס"ל דאסורה לאכול בתרומה
אלמא דאית ליה דכוי ספק אשת איש, וא"כ
לדידיה מי שקידש אותה נאסר בקדושתה, ואם
ינתה כולל ספק ממזר ואסור בתרומה עכ"ל :

נה עשו
שלא תהא
כזה, וכ
שצדק לא
לזהא לא
שלוס דן
בתרומה
דלורייתל
חמ"כ ע'
ה

ועוד

משום ד
לומר פ'
נאמן בא
ראוי לומר
בתרומה
זה כיון
מדענא.
בני שני
אלא מדו
תנשא דל
דבני שני
להאמין
ומש"ס ל
דפסק ד
נאמן בא
אפי' חתו
ולאסור
ע"א דכל
שיבאר י
ז"כ דה
של מששו
וכתב על
והיה כדי
שעדות ז'
פני ממון
ודבר שב
ליסור בו
בשמעתא
בפלה כי